అంతరాంతరాలు

ఒక్క చేతిసంచితో హడావిడిగా మెట్లెక్కి లోపలికివస్తున్న జానకిని చూసి పుస్తకం చదువుతున్నదల్లా దప్పున పరుపుదిగి ఆమెను రెప్పవెయ్యకుండా దిగ్భ్రిమతో ఆపాదమస్తకం చూడ మొదలు పెట్టింది శారద. జానకి చిరునవ్వుతో తిన్నగా స్నేహితురాలిదగ్గరకు వెళ్ళి—

"అకేవిటే, అలా శిల్పపరీక్ష చేసేస్తున్నావ్? నేనే జానకిని" అంది.

శారద ఓ గుటక వేసి, కనుబొమలు ముడి పడుతుండగా అంది:

"అవును నువ్వేలే; కాని ఏవిటీ రావడమని?"

"ఏం మామూలుగానే వచ్చాను."

"దలపతి ఏడి?"

"మూడు నాలుగురోజుల్లో వస్తారు కొత్త యిల్లూ గిల్లూ ఏర్పాటయాక" అంటూ పరుపుమీద కూచుని సంచిలో బట్టలు బయటకు తీయ మొదలు పెట్టింది.

"ఆ ఁదేం? ఇక్కడ ఉద్యోగం దొరికిందా?" అని తనూ జానకిపక్కన కూచుంది.

"ఆయనక్కాదు; నాకు"

శారద ఆశ్చర్యపోతూ అడిగింది "నీకా! ఎక్కడ?"

"గర్ల్స్ స్కూల్లో."

"జీతం?"

"ఒక పెద్దనోటు."

"భేష్!" అంటూ శారద నవ్వడం మొదలు పెట్టింది.

ఈ వెకిలినవ్వు జానకికి అర్థంకాలేదు. స్నేహితురాలి వైపు తేరిపారచూస్తూ అంది: "ఏవిటా నవ్వు?"

శారద ఆగకుండా ఆ నవ్వులోనే "నీ ఆదర్శాలకి కలిగినపాట్లు చూస్తూ వుంటే నవ్వురాక మరేం చేస్తుంది?" అంది.

"నా ఆదర్శాలకేం భంగం రాలేదులే—అవి అలానే వున్నాయ్."

"ఎక్కడో?"

"ఎవరెస్టుశిఖరాలమీద కాని తమరేం చేస్తున్నారని?" అని ఎదురు ప్రశ్న వేసింది జానకి.

శారద సగర్వంగా సమాధానం ఇచ్చింది: "పుస్తకాలు పఠిస్తున్నాం"

"కాలక్షేపానికా?"

"కాదోయ్; విజ్ఞానానికి."

"అయితే దానిని ఎప్పుడూ కూడబెట్టుకోవడమే కాని, సద్వినియోగం చేసే దెప్పుడైనా వుందా మరి?"

"చెయ్యాలి."

"ఎలా? ఈ విధంగా స్ప్రింగుపరుపుల మీద పడుకొని నావెల్సు చదువుతూనా?"

శారదకు సరైన సమాధానం దప్పున స్ఫురించలేదు. ఒక్కసారి పరిశీలనగా జానకి వేపు దృష్టిని తిప్పి వెంటనే అసహాయంగా చేతి వేళ్ళ మీదికి మరల్చుకొంది! చిన్నతనం నించి సోదరికంటె ఎక్కువ సన్నిహితంగా తిరిగిన జానకిదగ్గర పట్టుదలకైనా అబద్ధ మాడలేదు! ఈ మౌనం తన దౌర్బల్యాన్ని మరింత పట్టియిచ్చినట్టవుతుందని మెల్లగా అంది:

యన్. ఆర్. నంది

"నిజమే జానకీ! కాలేజీలో చదువుతుండేటప్పుడు ఎన్నో ఆదర్శాలు వుండేవి. ఎప్పుడూ మన సమస్యలగురించే చర్చించుకునేవాళ్ళం కాని ఆ 'ప్రపంచం'నించి బయటికి వచ్చాక ఏవిటో నేనూ మామూలు వ్యక్తుల్లాగే ఏదో బ్రతికేస్తున్నానా అనిపిస్తోంది."

జానకి విచిత్రంగా నవ్వి "రాసుల్లావున్న ధనం మనిషికి సోమరితనాన్ని నేర్పిస్తుందంటారు" అంది.

"ఈడబ్బువల్లే నాకు బద్ధకం ఏర్పడిందంటే నేను నమ్మను" అని ఓ నిట్టూర్పు విడిచి అంది: "కాని ఎందుకో జీవితం నిస్సారంగా వున్నట్టుంటుంది! ఇంతకుముందు సాయంకాలమప్పుడలా గోదారొడ్డమ్మటే నడచిపోతూవుంటే ఎంతో హాయిగా వుండేది..."

"ఇప్పుడు?"

"...అందులో హాయంతా నేనే అనుభవించేశానా అనిపిస్తోంది"

"ఈ రెండేళ్ళల్లో జీవితం అంతి చప్పబడిపోయిందటే?"

"ఇలావుంటే కొన్నాళ్ళకి పిచ్చెత్తేటట్టు కూడా వుంది."

"అప్పుడు 'విశాఖపట్నం' వెళ్ళొచ్చుతే గాని, మీ ఆయనేరి?"

జానకంత వేగంగా శారద తనమూడ్‌ని మార్చుకొని ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం యివ్వలేకపోయింది. క్షణం మౌనం తర్వాత అటు చూస్తూ...

"బయట ఆఫీసుగదిలో వుంటారు" అంది.

"వ్యాపార మెలావుంది?"

ఈ రెండో ప్రశ్నతో శారదకు చిరాకేసుకొచ్చింది. "ఓ! దివ్యంగా! ఇరవైనాలు గ్గంటలూ ఆయన కదే ధ్యాసైనపుడు, వ్యాపారం దివాలా ఎలా తీస్తుంది?" అంది.

"ఛ! ఏవిటామాటలు!?"

"లేకపోతే ఏవింటే? తను యింత వ్యాపారసుడయితేమటుకు పగలూ రాత్రీ ఒకటే కుస్తీయా దాంతో!?"

"బాగుంది! ఎవరి పనిపాటలు వాళ్ళు చేసుకోకపోతే ఎలా సాగుతుందే మరి ఈ జగన్నాథరథం?"

"పని!" శారద కంఠం వొణికింది. జానకి వేపు చూడకండా ఎక్కడో గోడల అవతలకి చూస్తూ—

"కనీసం ఒక్క క్షణమైనా యిలావచ్చి చూసేపాటి తీరుబాటు వుండదా, పోనీ? మొదట్లో ఓ నెలదినాలు ఏం మాట్లాడారో అంతే! తర్వాత ఆయనా మహాసముద్రంలో, నేనీ ఒంటిస్తంభం మేడలో, ఇది మరింత క్రుంగదీస్తోంది నన్ను" అంది.

ఈ మాటలు వినడంతో జానకి, దంపతులిద్దరిమధ్యా చిన్న చిన్న అడ్డగోడలు లేస్తున్నాయని వూహించింది. ఒకక్షణంసేపు శారదని పరీక్షగా చూసి ధైర్యం చెప్పే విధంగా అంది.

"అస్తమానం అదే ఊహించుకొంటూ కూచుంటే మరింత క్రుంగిపోతావ్ శారదా! నీ మనస్సు నీకుంది. దాన్ని నీమటుకి నువ్వే తృప్తిపరచుకోడానికి ప్రయత్నించు. అప్పుడు నీకిలాంటి వూహాలే రావు..."

శారద ఈ మాటలతో మరింత చలించింది. ఆమె గుండెల్లో మండుతున్న అగ్నిపర్వతం బ్రద్దలయే సూచనలు ముఖంలో స్పష్టంగా అగుపించేసరికి, ఈ వాదనని

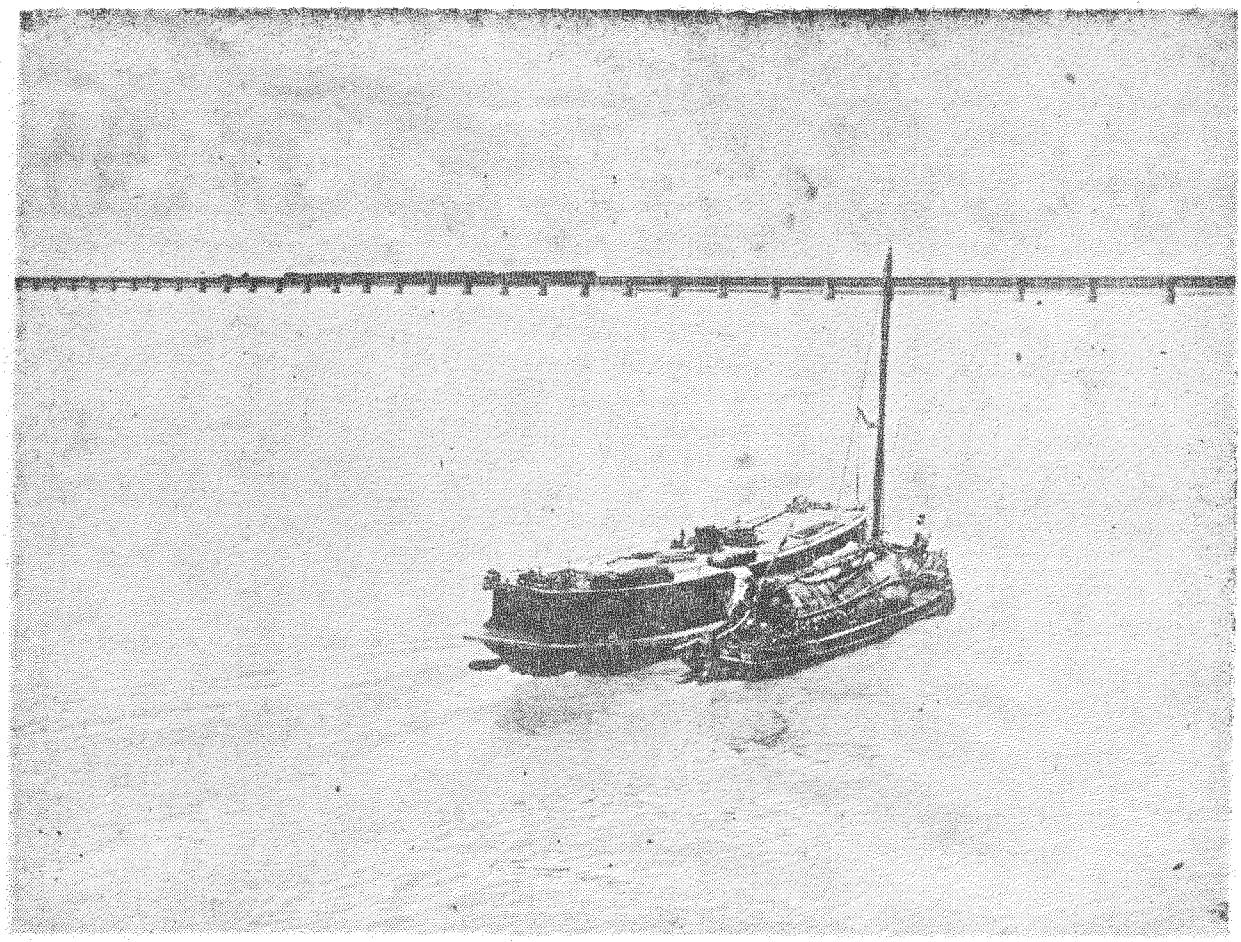

రాజమండ్రివద్ద గోదావరి దృశ్యం.

(పన్నెండేళ్ళ కొకసారి వచ్చే పుష్కర పుణ్యకాలంలో గోదావరిలో నేడు ప్రజలు స్నానంచేసి పునీతులౌతారు. ఈ నెలలో పుష్కరాలకు రాజమండ్రివద్ద గౌతమీవాహిని, తెలుగు మహాజనవాహిని సంగమిస్తాయి.)

★ అంతరాంతరాలు ★

అక్కడికి ఫుల్‌స్టాప్ పెట్టేసి తను లేచి పోవటం ఉత్తమంగా తోచింది జానకికి. వెంటనే పరుపుమీదినించి లేచిపోతూ—

"ఇదే సాయంకాలం మాట్లాడుకుందాం గాని, ప్రస్తుతం నేను త్వరగా స్కూల్‌కి వెళ్ళాలి" అంటూ టవల్, తీసుకొంటూ బాత్‌రూమ్ వేపు వెళ్ళిపోయింది.

కొంత స్థిమితపడి నిశ్చలత్వాన్ని పొందుతున్న కొలనులో చిన్న చిన్న రాళ్ళుపడి అలలు లేచాక, మళ్ళీ పూర్వస్థితిని పొందేందుకు కొంతకాలం పడుతుంది. అయినా రాళ్లు పడినప్పట్లా అలలు లేవటం దానికి సహజం. అదేస్థితిలోవున్న శారద మనస్సు జానకి రాకవల్ల పూర్వగాథలతో, బాధలతో కకావికలమైంది. పెళ్ళి కాకముందూ అయాకా తనకొచ్చిన బాధలూ, వాటికి చేయూతం దమకొన్న సమస్యలు తల్లెత్తుకొను కొనకంలో జానకిక ఆలోచించుకోవటం తప్ప మరోకార్యం లేకపోయింది. ఆలోచించే కొద్దీ బాధయొక్క బలం ఎక్కువవుతుంది. దినమంతా నే నిదానే, నిద్ర పట్టక కన్నీటితో గడిపి తను డీలాబోయి కొంటూ, తనవిగాదనే సామర్థ్యం వాపుకొంటూ, కళ్ళు మూసుకొంటూ పడుకుంటూనే ఆ వెనుక అలాగైపోయింది.

జానకి స్నానపానాలు ముగించుకొని స్కూల్‌కి వెళ్ళేటప్పుడు కూడా శారద అలా కదలించి లేపలేదు. అంతలో లోపల గదిలోనించి కృష్ణ వచ్చి—

"ఏమిటి, శారదా వచ్చావా?" అడిగాడు.

శారద తక్షణం సమాధానం చెప్పలేదు. నిట్టూర్పు విడిచి పరుపుమీదినించి లేచిపోతూ ముక్తసరిగా అంది:

"జానకి."

"వాళ్ళంతా బాగున్నారా?"

"ఉండొచ్చు. నాకీ ఉద్యోగం దొరికింది."

"ఏమ్! నన్ను అడగాలని చూడకనే అయితే నేను నా కెవ్వరుంటున్నా నా!" అని చెలిగా "నా కొప్పు మిరే..."

అతని మాటలు పూర్తికాకుండానే అన్నది... "చేస్తున్నాంగా! యీ ది వ్యక్తి నాకు ఉద్యోగం కొంతా యిష్టం?" అంది, చిరాకూ, కోపం ధ్వనించే స్వరంతో.

కృష్ణకి నవ్వొచ్చింది. "నవ్వేసింది నలహానికి కోపం" అంటూ మరింత నవ్వాడు.

శారదకు నిజంగా కోపం, దుఃఖం ముంచుకొచ్చాయి. ఎత్తిపొడుపుగా అంది: "అయ్యో! నాకెందుకు కోపం! ఏదో యేరి

గోరి లక్ష్మీకాంతిని పెళ్ళాడిన వేదవాన్ని. మా కొళ్ళదగ్గర పనుంపేశ గోపాలూ, ఆపాలూనా యిహా?"

కృష్ణ నవ్వుకున్నాడు:

"ఇప్పుడు [illegible] అంతగా [illegible], కాదూ?"

"బాబ్బా! నా [illegible], [illegible] కను [illegible] ఉన్నాయి, ఈ [illegible] కొంపలా?"

కృష్ణ మళ్ళీ తన [illegible] పడ్డాడు. [illegible] "[illegible]! [illegible] అయితే [illegible]?" అన్నాడు, [illegible] ఉక్కిరిస్తూ.

"[illegible] మేనా?"

కృష్ణ [illegible], [illegible] "ఓ! అవూ, [illegible] కల [illegible]. [illegible]

మాంధ "డైమండ్ నెక్లెస్..." అంటూ చెప్పబోతున్న వాడిని సగంలో ఆపేసి—

"డైమండ్ నెక్లెస్! నాటికి నాకు [illegible]!" అంది.

"[illegible]......చెప్పను [illegible]!" అన్నాడు [illegible].

[illegible] అంది: "[illegible]... [illegible]"

కృష్ణ [illegible]. [illegible] "[illegible]! [illegible]" అన్నాడు. [illegible] "[illegible]! ఈ [illegible] నాకు

బంగారుగొలుసులతో వేసే ఉరితాళ్ళు తగిలించావా?" అని అరచింది.

కృష్ణ తమాయించుకున్నాడు. ఇలాంటి సంఘర్షణలు ఈమధ్య మరీ ఎక్కువైపోవడం [illegible] కారణం మరింత [illegible] కృష్ణ తెలుసుకున్నాడు. ఈ మాటలతో ఇంకో [illegible] [illegible].

[illegible] [illegible] జారిపోయింది!

2

[illegible]—

"[illegible] –

పాపి కొండల నడుమ ప్రవహించే గోదావరి దృశ్యం.

★ అంతరాంతరాలు ★

మీరేనా కొత్తకథని పట్టే ప్రయత్నమా?" అంది నవ్వుతూ.

చలపతి లేచి కూచుని సన్నగా నిట్టూర్పు విడుస్తూ "కాదు, జీవితంగురించి ఆలోచిస్తున్నా" అన్నాడు.

జానకి చప్పున వెనక్కి తిరిగి విసురుగా అంది: "అబ్బ! ప్రతిక్షణం అదేజపమా? ఎందుకండీ మీరస్తమానం అలా బాధపడుతుంటారు? మనిద్దర్లో ఎవరు సంపాయిస్తే ఏముంది?"

"అది కాదు జానకీ! నేను మగాణ్ణయి వుండికూడా నిన్ను కష్టపెట్టి నేను నీ సంపాదనమీద బ్రతకడం—"

నా సంపాదన మీ సంపాదన అని వేరెందుకు చేస్తున్నారు? మీకు నచ్చిన వుద్యోగం మీకు దొరకలేదు, మీరు కూచున్నారు. అంతవరకు ఇంటి బాధ్యత ఎవరు చూస్తే నేం?"

"అయితే నాకు ఉద్యోగందొరికినవెంటనే నువ్వు మానేస్తావా?"

"ఎందుకు మానెయ్యడం?"

"నువ్వు కష్టపడ్డం..."

"ఏం నేను మనిషిని కానంటారా? అయినప్పుడు కష్టపడ్డంలో తప్పేముంది?"

"అయినా—" అంటూ ఆగిపోయాడు.

"ఏమిటో మీ వాదన! నాకు తెలుసు ఆడవాళ్ళు ఉద్యోగాలు చెయ్యడం మీరు భరించలేరు" అంది జానకి ఎత్తిపొడుపుగా.

"నా ఉద్దేశం అదికాదు జానకీ!"

"మీరామాటని ఉద్దేశపూర్వకంగా అని వుండకపోవచ్చు. కాని ఒక్కసారి ఆలోచించండి: మన ఆర్థికపరిస్థితి అంతంతలో వుంది. మన దగ్గర కొద్దో గొప్పో విజ్ఞానమనేది డిగ్రీరూపంలోవుంది. దాన్ని ఏదో విధంగా సద్వినియోగంచేస్తే ఇటు మనకీ భుక్తి గడుస్తుంది. అటు ఉడతాభక్తిగా కొందర్ని విద్యావంతులుగా చేసినవాళ్ళమూ అవుతాం..." ఈ మాటలు అంటూవుంటే చలపతి ముఖం వాలిపో మొదలుపెట్టింది.

కలవరపడు స్త్రీలకు

"కుమారి" (మాత్రలు) మరువకండి. మీ ఆరోగ్యం రక్షించును. చింతఅనవసరం

వెల (సాదా) రు. 3/-
(స్పెషల్) 5/-
(ఎక్స్ట్రాక్ స్పెషల్) 8/-
పోస్టేజి ప్యాకింగ్ ప్రత్యేకం

Mrs. P. Devee, F.D.S. (AP) Calcutta-40.
స్టాకిస్టు: Indo Medical supplies
No. 3, Pauliappan st, Seven wells
Madras - 1.

ఇది కని పెట్టిన జానకి చప్పున మాటమార్చి చేతిలోవున్న పైకాన్ని అతని కందిస్తూ "సరే... ఇవి తీసుకోండి" అంది.

"ఏమిటి?"

"ఈనెల జీతం."

చలపతి లెఖ్ఖపెట్టుకున్నాడు. నూట పది. ఆ డబ్బుని చూడగానే అతని కెంతయినా చిన్నతన మనిపించింది. ఈ స్థితిలో తను బాధపడుతూ ఏమాట అన్నా జానకి మనసు కష్టపెట్టుకుంటుందని మౌనంగా వాటిని మడిచి టేబిలుమీద పెడుతూ బయట తోటపని చూసుకో నెందుకు వెళ్ళిపోయాడు.

తోటలోకూచుని మొక్కలకి గొప్పుతవ్వుతున్నాడేగాని అతని మనస్సు మనస్సులో లేదు. అస్తమానం ఇదే యోచన. తనలో ఏం గొప్పలున్నాయని జానకి తనని పెళ్ళాడింది? ఆ వివాహం జరుగుతున్నప్పుడైనా ఎందరనుకోలేదు: 'ఆc! నాల్రోజులు అనుభవించాక దానికే తెలివొస్తుందిలే!' అని. కటిక దారిద్ర్యాన్ని అనుభవించాకకూడా జానికి తన అభిప్రాయాలు మార్చుకుందో లేదో ఆ స్నేహితులు అంతగా పట్టించుకో లేదు. తనలో ఏవో పెద్ద కవితాహృదయం వుందట, దానిని చూసి మూర్ఛిల్లి, సాష్టాంగపడి, సన్నిహితం కావాలనుకొంది. కాని శారదకీ, తను జానకికి కనిపించినట్టే కనిపించాడు. ఆమెకూడా తనని మొదట్లో జానకిలానే ప్రేమించి, ప్రణమిల్లి చివరికి తన లేమినిగూర్చి తెలుసుకొని తన ఛాయలకు రాలేదు. కాని జానకి తన బ్రతుకుని తెలుసుకొనికూడా—తనవైపున చేరింది. ఈ స్థితిలో తనని పోషిస్తోంది కూడా! ఇన్నాళ్ళ అనుభవంలోకూడా తనని అసహ్యించుకోవటం లేదంటే...నిజంగా ఆమెకు ఎలా కృతజ్ఞత చూపాలో అతనికి అర్థంకాలేదు! అతని కళ్ళలో అశ్రువులు తిరిగాయి. వాటిని ఒత్తుకొంటూవున్న సమయంలో దూరంగా ఎవరో వస్తున్నట్టు ఎండుటాకులు సందేశాన్ని మోసుకొచ్చాయి.

అతను తలెత్తేలోపునే శారద అక్కడ ప్రత్యక్షమయింది. చలపతి లేని నవ్వు తెచ్చుకొని, లేచి నిలబడుతూ—

"ఎవరు, శారదా!!...ఓహో! ఏమిటీవాళ ఇలా వచ్చేశావ్?" అన్నాడు.

"ఏం రాకూడదా?" అంది నిండుగా భుజాలమీదికి పైట తీసుకుంటూ.

"అబ్బె! ఈ 'ఆనంద కుటీరం'లో సర్వులకీ నిత్యస్వాగతం" అని ఆమెను ఎగాదిగా చూస్తూ హేళనగా "అది సరేగాని, ఈ మధ్య...నీ...బరువు...ఎంత హెచ్చయి వుంటుందంటావ్?" అన్నాడు.

శారద సిగ్గుపడి, తనూ తేలికగా నవ్వేస్తూ అంది: "బరువా! ఏముందో యేమో! మనసులో దిగులు ఇలా చేసేస్తోందిగాని—!"

"దిగులా! లక్షాధికారి అర్ధాంగికి?" అన్నాడు మరీ వెటకారంగా.

"లక్షాధికారి అర్ధాంగి నైనంతలో సుఖపడిపోతున్నాననా?"

"అదేం? ఏరికోరి. చేసుకున్నావుగా?"

"అందుకే కాస్త నవ్వేటందుకు ప్రయత్నిస్తున్నాను."

"తప్పు! నటిస్తున్నావు."

"సరే! అలా అనుకున్నా తప్పులేదు."

అంతలో జానకి లోపలినించి వస్తూ స్నేహితురాలిని చూసి "ఇదేవిటే— నువ్వెప్పుడు వేంచేశావ్?" అంది.

"ఇప్పుడేగాని, ఇదేవిటి మీ రిద్దరూ తీరుబాటుగా కూచుని యిలా మహారణ్యాలు సృష్టించేస్తున్నారు?" అంది, తోటనంతటినీ కలియచూపుతూ.

"ఇది మహారణ్యాలు కావే: జీవితాలూ, పరిష్కారాలూనూ" అంది జానకి గర్వంగా.

"వెనకటికి ఎవరో అలానే అనేవారటలే! ఈ వంకాయలు పండించడం, చిక్కుడు పాదులు వెయ్యటం జీవితాలూ, పరిష్కారాలూనా! దాని బదులు నిజం చెప్పకూడదు?"

"నిజమేమిటి?" అంది జానకి అర్థంకాక.

చలపతి మధ్యను కలిగించుకున్నాడు.

"శారద భావం నీకు అర్థంకాదు జానకీ. మనం మన పేదరికాన్ని ఎందుకు ఒప్పుకోకూడదూ అని తన ఎత్తిపొడుపు.

"ఎత్తిపొడుపేముంది, నిజం చెప్పమంటున్నా.

"అది నిజమే. అయితే ఆ పేదరికాన్ని చూసి నీలా మేం జడిసి దూరంగా పరుగెత్తిపోం" అంది జానకి.

శారద, భుజాలు తడుముకొన్నట్టు "నాకు పేదరికమంటే ఏం భయంలేదు" అంది.

"అని నీ భ్రమ. కానిచదువుకు నేటప్పుడు నువ్వు చెప్పే అభిప్రాయాలకీ, కృష్ణగారిని వివాహమాడ్డానికీ ఎక్కడైనా సామ్యం వుందీ?"

"ఉంది. ఆయన్ని నేను హృదయపూర్వకంగా ప్రేమించాను."

"మరో భ్రమ."

మళ్ళీ చలపతి మధ్యకొచ్చాడు: "అబ్బ! ఇప్పుడా వాదనలెందుకు జానకీ! తనేదో సరదాగా కొంతసేపిక్కడ కాలక్షేపం చేద్దామని వస్తే నువ్వు—"

అతనిమాట పూర్తికాకుండానే జానకి

అంది: "రెండుమూడు రోజులలో ఇక్కడా దానికి సుఖం కనిపించదు."

"ఇప్పుడెంతో మహా కన్పిస్తున్నట్టు" అంది శారద హేళనచేస్తున్నట్టు.

జానకి దళపతి ఒకరిముఖాలొకరు చూసుకున్నారు. తర్వాత దళపతి చిన్నగా నవ్వేస్తూ-"శారదకింత అతిశయం ఎలా పుట్టుకొచ్చిందో అర్థంకావటంలేదు" అన్నాడు.

"కృత్రిమ వాతావరణంలో యిమడలేక దాని మనస్సలా వ్యతిరేకిస్తోంది" అంది జానకి. శారద మాటమధ్యలో యేదో అనబోతూవుంటే ఆపి తనే తిరిగి వారిస్తున్నటు "ఇక ఆర్గ్యుమెంట్ అనవసరంగాని, కృష్ణగారుకూడా వస్తారన్నావే, ఏరి?" అంది.

"రాలేదు" అంది ముక్తసరిగా శారద.

"ఏం?"

"మీ నిరాడంబర జీవితం చూసే తీరిక ఆయనకు లేదేమోమరి!"

జానకి మనస్సు చివుక్కుమంది. శారద ఈమాట హృదయపూర్వకంగా అనివుండదు. కాని ఆ క్షణంలో తను ఓడిపోతున్నాననే భావంతో అలా అనేసివుంటుందని జానకి గ్రహించకపోలేదు. అందుకే ఆమెకు వివరించేవిధానంలో-

"మాది నిరాడంబరజీవితమని ఎక్కడా దండోరా వేసుకోవటం లేదే! ఉన్నదాంట్లోనే పొందగలిగినంత సౌఖ్యాన్ని పొందుతూ, ఆత్మవికాసంకోసం జీవితాన్ని సద్వినియోగం చేసుకోవటం మన ధర్మం. అందుకే నువ్వన్న ఆ మహారణ్యాన్ని చూసుకొని ప్రసన్నులుగా, ద్రష్టలుగా మా కెంతయినా మానసికతృప్తి కలుగుతుంది. అది కలిగినపుడే కృత్రిమసౌఖ్యాలలో ఆనందించబోతాం.. ఈ విషయం నీకు మరికొన్నాళ్ళ అనుభవంమీదగాని తెలిసిరాదు."

"గొప్ప సైకో-ఎనలిస్టువి నువ్వు జీవిత సత్యాలని నిర్వచిస్తూంటే నాలాంటవాళ్ళకు విప్పవద్దా? కాదు యిప్పుడే తెలిసివస్తోంది. వస్తా. వెళ్ళొస్తానోయ్ దళపతీ" అనుకుంటూ చరచర వెళ్ళిపోయింది.

శారదకు కోపం వచ్చిందని జానకి గ్రహించకపోలేదు ఆమె వెళ్ళిపోతూవుంటే నిస్సహాయంగా ఒక్క నిట్టూర్పు విడవటం తప్ప మరేం చెయ్యలేకపోయింది.

"శారదతో నువ్వంతసీరియస్‌గా మాటాడకూడదు జానకీ. అవన్నీ అసలే అర్థంకావు..."

జానకి సగంలోఅందుకుని "అర్థంకాకుండా వుండరు. దానికి పేదరికమంటే తగని భయం. కాలేజీలో చదువుకునేటప్పుడు వివాహం గురించి ఎన్నెన్ని చెప్పేదనుకున్నారు! ఈ తనసంస్కారంగల తన స్నేహితుల్లో ఎవరినైనా ఒకరిని పెళ్ళిచేసుకుంటాననేది-వాళ్లు కటికదరిద్రులైనా. కానిఎక్కడ్నించో వచ్చిన లక్షాధికారి కృష్ణను చూడగానే మనస్సు మార్చుకుంది" అంది.

"అదిసరు బుద్ధి చెప్పాలనేనా నువ్వు నన్ను చేసుకున్నది?"

జానకి దళపతివేపు చూసి నవ్వుతూ "కాదు, దళపతిలో కొన్ని వెలుగులు కనిపించాయి" అని లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

3

రోజులుగడిచేకొద్దీ శారదకు జీవితం మీద విరక్తి కలగనారంభించింది. ఈ విరక్తిలో ఆమె ప్రతీవిషయాన్నీ అలక్ష్యం చేయ మొదలు పెట్టింది. పర్యవసానంగా ఆమె ఆరోగ్యం క్షీణించింది. అది చిన్నగా టైఫాయిడ్ లోకి దించవలసింది కాని కృష్ణ సమయానికి సరైన చర్య తీసుకోవటంవల్ల బ్రతికి బయటపడింది. శారద యిదంతా కావాలని తెచ్చిపెట్టుకుంటుందని కృష్ణ గ్రహించకపోలేదు. ఆమెను ఎన్నోవిధాల సంతోషపెట్టబోయాడు. ఆమె కేం కావాలన్నా సమకూర్చేందుకు సిద్ధపడ్డాడు. కాని అతని ప్రయత్నాలనీ, ప్రేమనీ శారద నటన అని కొట్టిపారెయ్యడంతో కృష్ణ మనస్సుగూడా కొంతకాలానికి విరక్తి చెందింది. అయితే ఈమధ్య పనుల ఒత్తిడివల్ల మరీ నిర్లక్ష్యం చెయ్యడంతో శారద అనిశ్చలస్థితి పరాకాష్ఠనందుకొని ఎటో తేల్చుకోవాలన్నంత వరకూ వచ్చేసింది.

ఒకనాడు కృష్ణ ఆఫీసుగదిలో వ్యాపారానికి సంబంధించిన విషయాలు ఏజంట్లతో మాటాడుతున్నప్పుడే సరిగా శారద ఒకసారి

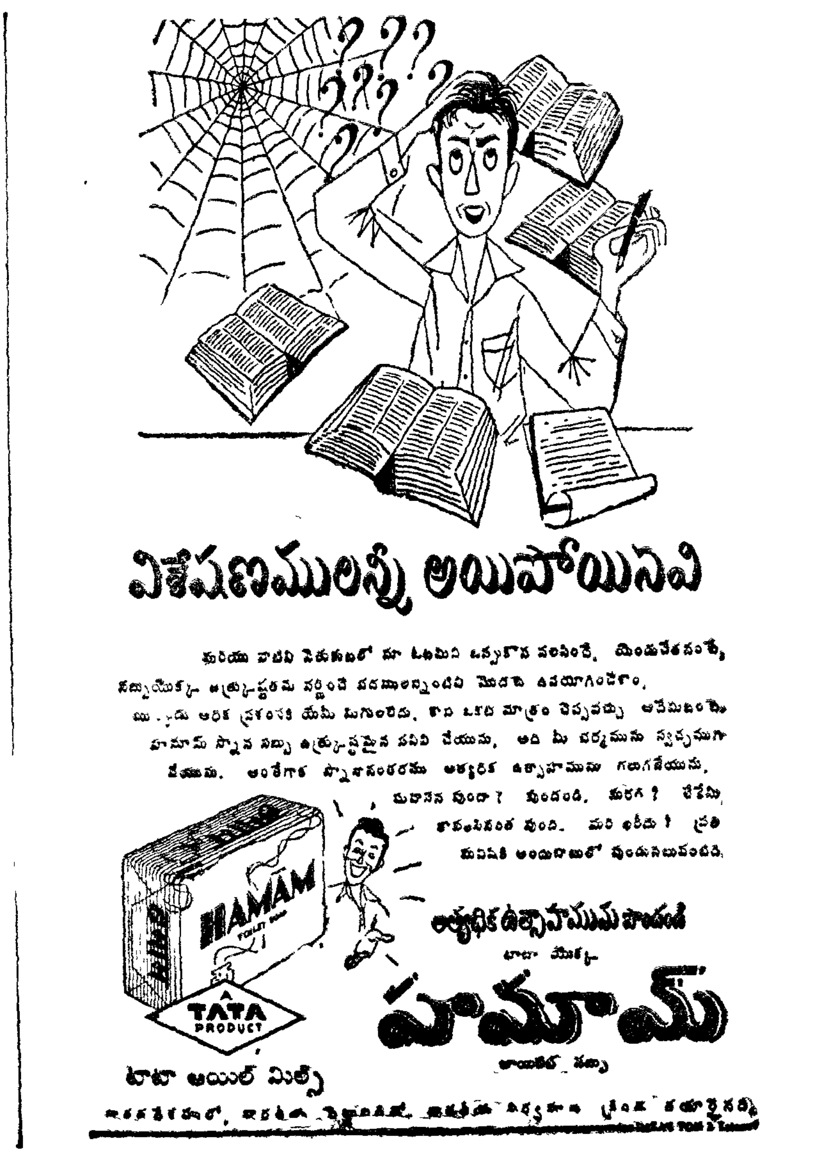

★ అంతరాంతరాలు ★

యింట్లోకి వచ్చిపోమని కబురు పంపించింది. కృష్ణ కొంత విసుక్కుంటూనే లోపలికి వచ్చాడు. వస్తూనే ముళ్లిమీద నిలబడ్డట్టు—

"ఎందుకు పిలిచావట ?" అన్నాడు.

"అవును, కూచోండి" అంది శారద, అతని వేపు తిరిగి చూడకుండానే.

"నాకు టైంలేదు; అవతల బోలెడు పనులున్నాయ్. చెప్పేదేదో త్వరగా చెప్పేస్తే—"

శారద ఒక్కసారి అతనివేపు చూసి ముఖం తిప్పేసుకొంటూ "మీకు జీవిత మంతా వుండే పనలేంటో నాకు తెలుసు."

కృష్ణకి ముందుకొచ్చింది.

"అందుకే చెప్పమంటున్నా" అన్నాడు ఊర్ధ్వస్వరంలో.

"సరే మీకంత తొందరగావుంటె వెళ్ళిపోవచ్చు."

"మాటకి ముందుకోపం..."

"అయ్యో నాకెందుకు కోపం ! ఏకో లక్షాధికారిని ఏరికోరి వివాహం చేసుకున్న పేదరాలిని" అంది హేళనగా.

"పోనీ అలా అని పడుండకూడదు ? ఇలా ఎత్తిపొడుపు లెందుకు ?"

"ఎత్తిపొడుపులు ! అంత తెలివితేటలే వుంటే—"

ఆవిడ మాటలు పూర్తికాకుండానే అర్థోక్తిలో అంగుకుంటూ—"నన్ను నీ పాదాక్రాంతం చేసుకొని వుండేదానవ్ !... ఇదిగో శారదా ! నీకు చాలాకాలంగా చెప్పాలనుకుంటున్నాను ! జీవితంలో మనం చెయ్యవలసిన పనులు ఎన్నో వున్నయ్. అవి కొనసాగించడం చేతకాక నీ అశక్తతకు బాధపడుతూ, ఎదుటివాళ్ళను తప్పుపట్టడం మంచిదికాదు." అన్నాడు.

"నా కర్తవ్యమేమిటో నాకు తెలుసు. నాకు మీలాడబ్బే జీవితమనే భావం లేదు."

"ఉందని నేననలేదు; కాని ఆ సౌఖ్యాల కొఱకు మన బాధ్యతల్ని మరచిపోమంటావ్ !"

"నే నలా అనలేదు."

"మరచిపోయావ్ పాపం! వేసవికి నీలగిరి వెడదామన్నావ్. నీ సంతోషాన్ని నేను కాదనలేదు. కాని వ్యాపారంలో కొన్ని అనుకోని చిక్కులు రావటంవల్ల నేను రాలేకపోయాను. దాన్ని భూతద్దంతో చూసుకొని బాధపడ్డం, ఎదుటివాళ్లని తప్పు పట్టడంలో అర్థం ఏమిటి?"

"ఇన్ని విపరీత అర్థాలు తీసే శక్తి మీకే వుంది."

"నాకేకాదు; అంధునికీ, చెవిటివానికి కూడా తెలుస్తుంది. నీ కోసం నేను నీలగిరి వచ్చేస్తే వ్యాపారం ఎంతో దెబ్బతింటుంది. నేను దివాలా తీసేస్తానని భయం లేదు. కాని నా మూలంగా కొన్ని వందలమంది సర్వ నాశనమైపోతారు. మన ఒక్క సుఖంకోసం అందర్నీ ఫకీరుల్ని చెయ్యటం నాకు యిష్టం లేదు."

"దాని వెనక భావమేమిటో? డబ్బుకీ మీ ప్రాణానికీ లంకె అని తెలీడం లేదు?" ఆవేశపూరితకంఠంతో అంది.

కృష్ణ ఈ మాటల్ని సహించలేక "శారదా!" అంటూ అరిచాడు.

"అలా గొంతుక చించుకోవడ మెందుకు?... నేను కళ్లు మూసుకొని ఆ నాడు ఈ గోతిలో దిగాను. మీ రింత డబ్బు మనుషులూ, రాతియుగం విగ్రహాలూ అని తెలిసుంటె—"

కృష్ణ ఆవేశాన్ని ఆపుకోలేకపోయాడు. "శారదా! నోర్ముయ్—" అని అరిచాడు.

"నా మీద మీకేం అధికారం లేదు. కాస్త మీరూ నోరు తగ్గించుకొని మాటాడండి. మీలో యింత పశుత్వం వుందని గుర్తించగలిగితే—"

"నోర్ముయ్! శారదా! వెళ్ళిపో యిక్కణ్ణుంచి."

శారద కోపాన్నీ, దుఃఖాన్నీ నిగ్రహించుకోలేకపోయింది.

"మీకేం హక్కులేదు నన్ను పొమ్మనడానికి నా యిష్టం వచ్చినట్టు వెళ్లగలను" అంటూ వెనక్కి మాడకుండా చరచరా వెళ్ళిపోయింది.

ఆ వెళ్లడం వెళ్లడం తిన్నగా జానకి యింటికి వెళ్లిపోయింది.

న్నాలు నించి ఇంకా జానకి తిరిగి రాలేదు. చలపతి బయట తోటలో మొక్కలకి నీళుపోస్తున్నాడు.

ఇదే తోటనీ, తోటమాలినీ చూసి ఒకానొకప్పుడు మహారణ్యమంటూ, కటిక దరిద్రుల కుటీరమంటూ కసితో, కోపంతో చిన్నచూపు చూసిన శారదకు అదే పర్ణశాల ఈ క్షణంలో ఆనందనిలయంగా అగుపించింది. మాసిన మాసికల ఖద్దరుబట్టతో నిరాడంబరంగా తన సృష్టి మధ్య తిరుగుతున్న చలపతి అప్పుడు శాంతి కోరు మహర్షిలా అనిపించాడు.

'జానకి నిజంగా ధన్యురాలు' అనుకుంది.

అయితే ఏ ఓపికతే జానకిని మహత్తర వ్యక్తిగా మార్చగలిగిందో ఆ ఓపికను శారద గుర్తించలేకపోయింది. తన బ్రతుకు పట్ల విరక్తి, నిరాశ వుందని ఆమె భావం. ఆ భావం కలిగినప్పుడల్లా జానకి నిరాడంబర జీవితంమీద ఆమెకు ద్వేషం కలిగి రకరకాలుగా విమర్శించింది. కాని అదే శారద విరక్తి, నిరాశా అంత్యస్థితికి వచ్చేసరికి ఆమె, తను తప్ప మిగతా ప్రపంచమంతా సుఖిస్తుందేమో అనుకుంది. కాని అప్పటికీ తన నిజస్వరూపాన్ని, నిజతత్వాన్ని తెలుసుకోలేకపోయింది. జానకి కుటీరాన్ని చూడగానే అందుకే ఆమె కళ్ళనించి నీళ్లు కాలవలై ప్రవహించాయి.

లోపలికి వెళ్ళాలని వెదురు కర్రల గేటు తెరిచింది. కాని తన కా అధికారం లేదని చప్పున మూసేసింది. ఏ ప్రదేశాన్ని ఇంతవరకూ పరమాణువుగా భావించి త్రోసి

(56-వ పేజీ చూడండి)

15 జ్యూయల్సు
చేతిగయారం రు. 5

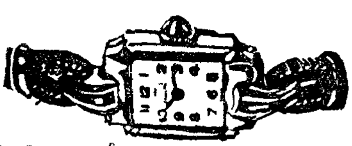

స్విస్ తయారీ. 15 జ్యూయల్సు అసలు చేతిగడియారం. 16 ఏళ్లి గ్యారంటి. వర రూ. 5. పోస్టేజీ రు. 1/8 - అదనం.

JAI HIND WATCH Co.
P. B. 97 (A. P.W) AMRITSAR.

ఓం - తత్ - సత్
కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచారిగారి
"మేల్ మాయిల్ మందు"
చర్మవ్యాధులతో బాధపడువారలకు పునర్జన్మ మిచ్చుఅద్భుత సంజీవి.
నల్ల - ఎఱ్ఱ పొడలు, రణములు, కాళ్లచేతులు మంటలు రక్తహీనత, గజ్జి, దురద మొదలగు అన్ని చర్మవ్యాధులను పోగొట్టును.
పూర్తి వివరములకు
కే. టి. కృష్ణమూర్తి ఆచారి అండ్ సన్సు,
5/22, మేల్ మాయిల్ పోస్టు (N A. Dt)

★ అంతరాంతరాలు ★

(34-వ పేజీ తరువాయి)

పొరలేసిందో అదే పరమాణువు ఈ క్షణంలో ఆమెకు విశ్వరూపంగా సాక్షాత్కరించేసరికి ఆ తేజస్సు ముందు నిలబడలేకపోయింది. వెనక్కి తిరిగి ఎక్కడికో వెళ్ళిపోవాలను కుంది కాని వెంటనే లోపలినించి మృదువైన పిలుపు—

"వెళ్ళిపోతున్నావేం, శారదా?"

వెనక్కి తిరిగింది. తోటమాలి సాక్షాత్కరించాడు.

'—అశక్తురాలను, పరిత్యక్తను చలపతీ!' అని మనస్సులో అనుకుంటూ, బావురు మంది.

చలపతి చప్పునవెళ్ళి ఆమెను పట్టుకొని లోపలికి తీసుకువచ్చాడు.

"ఏం, ఏమిటయింది శారదా?" అన్నాడు ఆత్రుతగా.

కడుపు చేవుకుపోయేట్టు బావురుమంది మళ్ళీ.

'—నన్ను అంతా బహిష్కరించారు చలపతీ! నాకు ప్రపంచంలేదు నాకు దిక్కులేదు. నేను పోతాను చలపతీ' అన్నట్టుందా వ్యధార్తురాలి చూపు!

చలపతి ఆమెను ఓదార్చాడు. చాలసేపటివరకు ఆమె తేరుకోలేదు. తర్వాత మెల్లగా అంతా చెప్పింది.

చలపతి అంతా విని ఒక నిట్టూర్పు విడిచి—"ఇప్పుడు రాజమండ్రి వెడతావా?" అన్నాడు.

"వెళ్ళాలి."

ఇంతలో జానకి "సరే వెళ్దు" అనుకుంటూ వచ్చింది.

జానకిని చూడగానే శారదకు ప్రాణం లేచివచ్చింది. వణికే కంఠంతో "జా.న.కీ" అంది.

"అన్నీ విన్నాను! మీ యింటిదగ్గరనుంచే వస్తున్నాను. కృష్ణ నాకంతా చెప్పారు. కాని ఆయన నీగురించి ఎంత కంగారు పడుతున్నారో గ్రహించగలిగితేనే నువ్వీ పని చేసివుండేదానవు కాదు శారదా."

"ఎదుటి వాళ్ళకు అలానే అనిపిస్తుంది. కాని నా బాధ వాళ్ళకేం తెలుస్తుంది?"

"బాధా! ఎవరు కలిగించారు నీకా బాధని?"

"అయ్యో!"

"అని నీ ఉద్దేశం. కాని శారదా, నువ్వు యావజ్జీవితం భయంతోనే గడపదలచుకున్నావా, చెప్పు?" అని జానకి సూటిగా అడిగింది.

"భయమా? నేను దేనికీ భయపడను."

"పాపం! కాలేజీలో స్త్రీల సమస్యల గురించి అన్నిమాటలాడి బయటి కొచ్చాక స్ప్రింగుపరుపుల్లో నిద్రపోవడం భయం కాక మరేమిటి?"

"అది భయమెలా అవుతుందో?"

"భయం కాకపోతే, నువ్వు హృదయపూర్వకంగా ప్రేమించానన్న ఈ చలపతిని ఎందుకు వివాహమాడలేదు?"

చలపతి ఉలిక్కిపడ్డాడు. "జానకీ" అంటూ వారించబోయాడు.

"ఇప్పుడివన్నీ ఎందుకు, జానకీ?"

"మీకు అనవసరంగానే కనిపించవచ్చు. కాని శారద వీటితో ఆత్మవంచన చేసుకొంది..." అని శారదవేపు తిరిగి "ఏం శారదా, ఏమిటి నీ సమాధానం?"

శారద కొత్త కోపంగానే, "ఇహ ఆ మాటలు ఆపడం మంచిది" అంది.

జానకి చిన్నగా నవ్వి "ఆత్మవిమర్శ దగ్గరికి వచ్చేటప్పటికి నిజాన్ని కూడా భరించలేకపోతున్నావ్ చూశావా? .... చలపతి గొప్పవాడయితే కావచ్చు; మేధావీ కావచ్చు. కాని ఆయన కటికదరిద్రుడు. నీకు కావలసింది సౌఖ్యం. అది డబ్బుతో వస్తుందని భ్రమించావు."

శారద పూర్తిగా కోపిష్టి అయిపోయి "నువ్వు చాలా మాటాడావ్! ఇహ ఆపడం మంచిది జానకి" అంది.

అంతలోనే కృష్ణ లోపలికి వచ్చాడు. వస్తూనే, భార్యవేపు చూస్తూ; "ఏం, ఆమె చెప్పింది నిజంకాదా?" అన్నాడు.

అగ్గిమీద గుగ్గిలం చల్లినట్లయింది. ఆ ఆవేశంలో శారద ఏదో అంది కాని అది అస్పష్టంగా ఎవరికీ వినిపించలేదు. వెంటనే కృష్ణ "సరే, ఇప్పుడేం చెయ్యదలుచుకున్నావ్?" అన్నాడు.

"నాకు చదువుంది; నేను స్వేచ్ఛగా జీవించగలను" అంది శారద.

కృష్ణ అదోలా నవ్వాడు. మధ్యలో జానకి కలిగించుకుని — "పౌరుషంతో ప్రకోపించిన ఈ స్వేచ్ఛాభావం, చివరికి నిన్నే ఓడిస్తుంది శారదా. నీకు ఓర్మి, విషయాలని అర్థం చేసుకోవాలనే వాంఛా రెండూ ముఖ్యం. అందుకే సౌఖ్యమనేది భ్రాంతి అనుకున్నావ్!" అంది.

"నిర్వచనాలతో శారదలాంటివారు మారలేరు జానకీ! జీవితాన్ని అనుభవాలు నాలుగువేపులనించీ పట్టి పూగించినపుడు వాళ్ళంతట వాళ్ళే జీవితసత్యాలని తెలుసుకోగలుగుతారు" అన్నాడు కృష్ణ.

శారదలోని అహం, అభిమానం తిరగబడ్డాయి. "ఆ స్థితిలో మీ దగ్గరకు రాను లెండి" అంది.

"అనుకుంటున్నావ్!"

"నిజమని జూ చేస్తాను" అని గిర్రున తిరిగి వెళ్ళిపోయింది, వెనకనించి జానకీ చలపతి ఎంత పిలుస్తున్నా వినిపించుకోకుండా. జానకి చప్పున వెళ్ళబోయింది కాని కృష్ణ ఆపేశాడు.

"మీరు యిక్కడికొచ్చి మరింత రెచ్చగొట్టారు" అంది జానకి.

కృష్ణ చలించకుండా అన్నాడు:

"మాటలతో విరిగిపోయేవాళ్లు అసలైన పిరికివాళ్ళు. పిరికివాళ్లు ఏ పనీ నిర్విఘ్నంగా కొనసాగించలేరు, మనం వెనకనించి సాను భూతి చూపించేంతకాలం. అందుకే నేను మనస్సు రాయిచేసుకొని శారదను ప్రపంచంలోకి పంపించాను జానకీ! ఆడంబరమే జీవితసౌఖ్యం, లక్ష్యం కాదని ఆ ప్రపంచమే నేర్పిస్తుంది. ఆ స్థితిలో నాదగ్గరకు రానంది. అంటే ఆత్మహత్య చేసుకుంటాననే బెదిరింపు అందులో ధ్వనిస్తోంది. అది కేవలం బెదిరింపేకాని శారద అంతపనీ చేయలేదు! అంత ధైర్యం తనకి లేదు. అందువల్ల తప్పక తిరిగివస్తుంది."

కృష్ణకి యింత ధీమా ఎలా కలిగిందో చలపతికి, జానకికీ అర్థంకాలేదు.

కృష్ణ జేబులోనించి రుమాలు తీసుకొని ముఖం తుడుచుకొంటూ, "వెళ్ళొస్తానోయ్ చలపతీ...వస్తా జానకీ—" అని మెల్లగా వెళ్ళిపోతూ వుంటే, దంపతులిద్దరూ ఒకరి ముఖా లొకరు చూసుకున్నారు ఆశ్చర్యంగా. ★

అధైర్య పడవద్దు

శాస్త్రీయమైన, నిజమైన SEX—ADVICE పొందవచ్చును. మీకు ఉండుకొన్న లక్షణములు వ్రాయుడు, యింకా వివరాలకు కవరు పంపేది.

డాక్టరు రత్నంసన్స్,(Estd 1904) మొలకపేట బిల్డింగ్సు-హైదరాబాద్-2 (దక్కన్)

Printed and Published for Nageswara Rao Estates (Private) Ltd., by S. Radha Krishna at The Andhra Patrika Press, 6 & 7, Thambu Chetty Street, Madras-1. Editor S. Sambhu Prasad.